

Blow up

Valamit elfelejtünk,
elmulasztunk valamit,
elszalasztjuk, vagy elhalasztjuk.
És ez a majdnem-semmi attól fogva
jön-jön, nyomunkban van és egyszercsak
mérettelenné hatalmasodik, mint az éjszaka
csendjében egy padlóreccsenés.

Egy hálaadás

Nemigen van világ. Ami mégis
lenni tűnik: többnyire érvénytelen. De szobák
vannak, itt, ott. Egy-egy szoba mindenütt van.
Szoba, ahol üldögélni, feküdni, föl-alá járkálni jó; ahol
meg lehet szólalni, de nem muszáj.
Ahol együtt lehetsz, vagy egyedül lehetsz, ahol még
a csend is lehetséges – szobák, ahol
nem erőszakolnak meg, nem fosztanak ki,
nem aláznak meg ok nélkül, szünet nélkül.
– Jó, hogy vannak szobák.

Most már

most már vigyázni kell.
A feldőlt, elszórt tárgyak, dolgok
dőltségére, szórtságára is. Hogy rendet ne csináljak
a Rend helyett, hogy *más* helyre ne toljam
a Helyén-Így-Levőt

